

Szénási Miklós

Mindent elvettek

Mindent elvettek nagyapámtól:
a lovat, a földet, az éveket.
Cserébe hagyták, hogy
a háza előtt üldögéljen,
nézze a lavórban fuldokló legyeket.

Remegett a szőlő levele a szélben.
Talán tudta, hogy rajta
nem múlik semmi.
A hangyák boldogan
falták fel az útjukba szórt mérget.

Lassan ment, a csípője, a térde,
a gyomra fáj. De azért
vitt magával, mutatta,
milyen az utca végén hullámzó táj.

Néha a városba mentünk,
karcosan köhögött a busz.
A kanyarban csak úgy dőltek
az öregasszonyok.

Már majdnem felnőtt voltam,
amikor ott hagyt.
Úgy halt meg, ahogy élt:
akik a történelemkönyveket
írták, észre sem vették.

SZÉNÁSI MIKLÓS (1967) író, költő, lapszerkesztő. Legutóbbi kötete: *A Pacsirta utcai társasház* (2020).

A sorompón túl

A sorompón túl magasra nőttek a házak.
Aki tehetett, rádiót hallgatott.
A Szabad Európát.
Kóla helyett sörrrel öblítette le
a vasárnapi ebédet
apu és anyu.
Este nem túl sokáig nyikorogtak
az ágyrugók,
mégsem tudtam éjfél előtt
elaludni.
Engem hentesnek küldtek,
mert az emberek zabálni
mindig fognak,
ahogy apu mondogatta.
Hétfőn nyugdíjazták,
kedden agyvérzést kapott.
Már nem érte meg,
hogy a húsüzemet
bezárják a szlovákok.

A lányom vega lett.
Nem is tudom,
hogyan jutottunk ide.

Ez nem az

Ez nem az,
ami lehetne.
Akármiért is pusztult bele
sok ezer Petőfi,
ez nem az az ég,
nem az a föld,
itt nem az a szél jár.

Nem az Istenhez imádkoztak,
hanem hogy húzzanak haza
a muszkák.

Addig volt remény,
míg azt hitték,
egyszer vége lesz.
Vége lett.
Hazamentek.
Itt maradtunk.

